

QUI PAGA, MANA

(EXCEPTE ELS CATALANS...)

JA ESTIC TIP D'ANAR
AMUNT I AVALL.
ÉS BEN CERT QUE QUI
TÉ EL CUL LLOGAT
NO POT SEURE
QUAN VOL

SUMARI

1: Portada (Qui paga, mana) — 2: Editorial (Quan esclaten cotxes bomba); Comunicat de Premsa. — 3: CEE-sorpresa primer any? — 4 i 6: Demano per parlar (Carta als CCH, Aquí hi ha marro!, Senyors del Congrés, «T'estimo, Espanya!», Espanyolitzador?, Un mal somni, El trencament del MDT, Maresme, A l'alcalde de Gavà, Desenrotllar l'entrellat). — 5: Les lleis d'ordenament territorial; Marcel Canut. — 7: Ja s'ho faran; El procés de la «pantanà»; TVE i SQC. — 8: L'actual onada d'espanyolisme. — 9: Golafreia i disbarats. — 10: Catalunya existeix?. — 11: Via fora, covard! Bustiari. — 12: El preu... de la unitat independentista (Què en farem, de tantes iniciatives?). — 13: Frederic Escofet i Alsina: un record. — 14: Afers de roba; FNC informa; Episodis viscuts. — 15, 16 i 17: La llibertat (a Lluís Nlach). — 18, 19 i 20:

Llibres (Obra escrita, Antologia, I a dona del navegant, I a història del cinema, El col·leccionista de somnis); RKOR premia els votants dels Èxits d'Or 86. — 21: Qui va menjar-se les mosques?; Balada per la mort d'un caminant del Dharma. — 22 i 23: Josep Tero; la cançó batega. — 24: Emilia Perucho. — 25 i 26: La Cerdanya: una justificació per a Catalunya. — 27: Per Cullell (Barcelona endavant amb el Cullell!); Com més forta és la victima més fort és el tirà. — 28: Polèmica (Per una sexualitat lliure per a tothom, En Jou) — 29: Rebel? La quarteta informal d'en JEP (LOT/Comarques); En Jou. — 30: Sembrant pel demà; Llampecs (A ningú no pot fer por Catalunya Estat). — 31: Frank Dube i Narcís Serra. — 32: De cua (Suelves, FECSA, Armet); Reptes (Vine, drac!).

EMÍLIA PERUCHO (Galeria Joan de Serrallonga)

Abans de la seva expulsió, l'home mantenia en el Jardí de l'Edén una relació d'innocència amb les coses, amb tots els éssers de la Creació. Quan destruí la innocència, l'home fou expulsat de la manera que manifesta el Gènesi. L'Àngel foragità l'home. Per aquest motiu, l'Àngel és un ésser terrible, la secreta naturalesa del qual ens ha estat donada misteriosament en singulars poemes de Rainer Maria Rilke.

La destrucció de la innocència ens ha privat, entre altres coses, de l'evolució fantàstica de la Creació. A part dels ja extingits, quants animals nous o evolucionats, quantes plantes diferents no hi haurien ara sense la voluntat de destrucció humana? No en tenim cap referència, a no ésser la que l'home prefigura com a monstruosa. L'lur memòria resta depositada en les pàgines dels bestiars medievals, en els «Fisiolo-

gos». Pensem ara en el *Bestiari d'Amor* de Richard de Fournival on es diu que les espècies «es coneixen millor representades». Alberto Savinio diu que «la terra segueix poblada d'animals antidiluvians; d'animals escapats segurament del diluvi».

La meva homònima, Emília Perucho, ens retorna la innocència de la Creació. La seva escultura és una recreació del món abans del pecat original, bastint el repertori visual i tàctil de les formes creades, evolucionades i sorgides a través del temps i de l'espai. Tot això adquireix, per altra banda, un sentit monumental increïble, com és difícil trobar-ho en l'escultura dels nostres dies. Les creacions d'Emília Perucho podrien créixer vint vegades el seu tamany i continuarien dominant els espais que les volten. És això que vull dir quan remarco el

seu caràcter monumental. Són, exactament, entitats irascibles (a voltes), emergint de les lianes i arbustacions còsmiques, o bé benefactores i submisses, tendrament enigmàtiques després del primer dia de la seva misteriosa gestació. Es corporitzen en la pedra que gravita amb força mentre s'estructura en caps d'una expressivitat totèmica o en pells cremades, avarament atresorades per taxidermistes suïcides, o bé s'esquematitzen damunt de papers aspres en formes de rara intensitat, rudament acolorides per ombres i clarors. Tot té un regust elemental, primigeni, de terra humida i llisquent, molses, líquens o pedra assolellada.

Una altra connotació de l'escultura d'Emília Perucho la veig finalment en els versos fulgurants de Milton, declamant el seu laberint teològic quan diu que: «Sovint recordo el dia que, eixint / per primer cop del son, al mig dels boscos / vaig veure'm sobre flors, la meravella / d'on era i què, i com i d'on venia...»

Són els versos del primer dia al Paradís Terrenal que l'home destructor d'avui ignora. Emília Perucho ens ho recorda ara.

JOAN PERUCHO

